

Nimic nu-i alb sau negru în Björnstad. E roșu sau verde. Iar roșu e culoarea echipei din Hed.

Amat netezește absent, cu vârfurile degetelor, cusăturile tricoului de meci. Verde-închis, cu numere alb-argintii și ursul maro pe piept – culorile Björnstadului: pădure, gheață, țărână. Are numărul 81 pe tricou. În echipa de copii avea numărul 9, dar, la juniori, 9 e numărul lui Kevin. În vestiar, în jurul lui, e haos. Benji, numărul 16, doarme întins într-un colț, ca de obicei. Ceilalți juniori stau înghesuiți pe bănci, cocoșați sub instrucțiunile tehnice tot mai exaltate și mai zgomotoase ale părinților, pe măsură ce se apropie începutul meciului. Tendința asta există în toate sporturile – părinții sunt convinși că experiența lor crește direct proporțional cu performanțele copilului. De parcă n-ar fi fix invers.

Zgomotul e infernal. Maggan Lyt țipă cel mai tare – își permite, căci fiul ei joacă în prima linie. Mama lui Benji n-a pus niciodată piciorul în vestiar, iar mama lui Kevin vine foarte rar la patinoar, așa că Maggan e stăpână aici de ani de zile. Aici i-a dezlegat patinele lui William după fiecare meci, până când băiatul a împlinit treisprezece ani. Ea și soțul ei și-au sacrificat a doua mașină și vacanțele în străinătate an de an, pentru a-și putea permite să cumpere o vilă vecină cu cea a familiei Erdahl, astfel încât fii lor să devină cei mai buni prieteni. Frustrarea lui Maggan față de faptul că William n-a reușit niciodată să se bage între Kevin și Benji a început să semene a agresivitate curată.

Când David intră în încăpere, vestiarul explodează într-un torent de acuzații, întrebări și cerințe din partea

adulților. David trece printre ei ca și când n-ar exista. În urma lui, Bengt începe să-i împingă pe părinți spre ieșire. Jignită, Maggan îl lovește peste mână.

— Am venit să sprijinim echipa!

— Pentru asta avem tribună, răspunde David, fără să se uite la ea.

Atunci Maggan își iese din minți:

— Și tu, David? TU, ce fel de exemplu ești, când faci schimbări în echipă fix înainte de meciul ASTA?

David ridică întrebător din sprâncene. William Lyt arată ca și cum tot ce vrea e să moară.

— Ce cauți *el* aici? vrea să știe Maggan, arătând spre Amat.

Amat pare că vrea același lucru ca și William. David vorbește intenționat cât se poate de calm, pentru a-i obliga pe ceilalți părinți să tacă.

— Nu trebuie să dau socoteală nimănui pentru deciziile mele legate de echipă.

Vena de pe fruntea lui Maggan pulsează ca o bombă care stă să explodeze.

— Ba MIE *trebuie* să-mi dai socoteală, să-ți fie clar! Băieții ăștia au jucat cum le-ai cântat tu de zece ani încoace și acum? În cel mai mare meci al lor, tu le-aduci un jucător de la COPII?

Femeia face un gest larg spre ceilalți părinți, reușind să-i facă să mormăie aprobator, înainte să-l ținuiască pe David cu privirea și să-l întrebe acuzator:

— Știi tu cât de important e meciul asta pentru noi? Pentru noi toți? Știi tu ce sacrificii am făcut pentru hochei?

Amat se foiește, gata să o ia la fugă, să lase în urmă patinoarul și să nu se mai întoarcă niciodată. Iar faptul că David se face brusc roșu la față, atât de repede încât Maggan se dă doi pași înapoi, nu face situația cu nimic mai bună.

— Vrei să discutăm despre sacrificii? zice David printre dinți și se apropie de ea, fără să-i dea timp să răspundă. Uită-te la el! continuă el poruncitor, arătând spre Amat și, înainte ca Maggan să apuce să reacționeze, o ia de un braț și o aduce în fața băiatului. Uită-te la el! Vii aici să-mi spui că fiu-tău merită mai mult decât el? Vrei să zici c-au bătut aceleași cărări până au ajuns aici? Vrei să spui că familia ta s-a străduit mai din greu decât el? UITĂ-TE LA EL!

Lui Maggan îi tremură brațul când David îi dă drumul. David îl bate ușor pe umăr pe Amat. Îi ridică băiatului bărbia și îl privește în ochi. Atât. Fără cuvinte.

Apoi antrenorul se apropie de William, îi pune o mână pe obraz și-i șoptește:

— Pentru noi jucăm, William! Pentru nimeni altcineva! Noi doi, eu și cu tine, pentru noi jucăm! Am ajuns aici prin forțele proprii. Fără ajutorul nimănui!

William încuviințează și își șterge lacrimile.

Bobo bate neîncetat darabana în podea cu picioarele. N-are stare. Când Bengt îi dă afară din vestiar pe părinți, inclusiv pe Maggan, tăcerea devine atât de apăsătoare, încât e sufocantă. Și-atunci Bobo nu-și poate ține gura. N-a putut niciodată, că el nu-i Kevin sau Benji. El trebuie să se zbată să fie centrul atenției, să ajungă în mijlocul

vestiarului. De când se știe, cea mai mare frică a lui Bobo sunt colțurile – frica de a nu fi uitat, de a trece neobservat. Vede cum capetele prietenilor lui se lasă în piept și ar vrea atât de mult să se ridice și să țină un discurs înălțător, așa cum vezi prin filme, dar nu se pricepe la cuvinte. Și n-are nici glasul potrivit pentru așa ceva. Nu vrea decât să spargă tăcerea. Așa că se ridică, își drege vocea și spune:

— Băieți, ce i-a zis vampirița lesbiană celeilalte vampirițe lesbiene?

Juniorii ridică mirați privirile spre el. Bobo rânjește:

— Ne vedem peste o lună!

Unii dintre băieți încep să râdă, iar Bobo nici că are nevoie de mai multă încurajare pentru a continua:

— Care-i cea mai întâlnită cauză a morții la lesbiene?

Alți câțiva jucători izbucnesc în râs.

— Ghelele de păr! strigă Bobo, apoi încheie apoteotic: De ce răcesc lesbienele atât de des? Lipsă de VITAMINA D!

Tot vestiarul râde în hohote. Cu el sau de el, pentru Bobo nu contează. Atâta vreme cât îi vede că râd. Plin de încredere de sine pentru o clipă, se întoarce spre David, al cărui chip a rămas neclintit și îi zice:

— N-ai și tu una bună, antrenorule?

Toată lumea amuțește din nou. David nu schițează niciun gest. Bobo se înroșește, apoi se albește la față. Bengt îl salvează și îl nimicește în același timp. Își drege glasul, se ridică de pe bancă și zice:

— Auziți, băieți, știți de ce plânge Bobo și îl dor urechile după ce face sex?